

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gvilielmi Becani E Societate Iesv Idyllia Et Elegiae

Becanus, Gulielmus

Antverpiae, 1655

Elegia I. Caroli V. Imperatoris Apvd Gandavenses Nati Genethliacon. Ad Urbem Gandavvm. Cùm eam Ferdinandus Hispanarum Infans triumphali pompâ ingressus, proai sui memoriam renouaret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12773

ELEGIA I.
 CAROLI V. IMPERATORIS
 APVD GANDAVENSES NATI
 GENETHLIACON.
 AD VRBEM GANDAVVM.

*Cùm eam Ferdinandus Hispaniarum Infans
 triumphali pompâ ingressus, proavi sui me-
 moriam renouaret.*

GANDA faue: da thura focis: da
 munera templis,
 Qualia nec victis hostibus antè
 soles.

Iam bello partos superas in pace
 triumphos,

Teque aliquid, quamuis maxima, maius habes.
 Quem maria & terræ, quem mox sibi regia cæli

Vindicet, ille tuâ nascitur vrbe puer,
 Æra sonent: latè festiuo splendeat æther

igne: fremant plausu lætitiæque viæ,

Ducantur ludo noctes, agitetque iuuentus

Læta choros: quemquam sit doluisse nefas.

Vicini colles, vicina assurgite siluæ:

Scaldi, iube fluctus purius ire tuos.

At tu vitales almi sub luminis oras

Edite, spes hominum, Carole, cura Dei,

Accipe qui rerum successus & ordo tuarum:

Præscribant vitæ quem tibi fata modum.

Quas

76 G V I L I E L M I B E C A N I

Quas nec nouerunt alij, moderabere terras :

Surget in imperio noxque diesque tuo.

Augebis virtute tuâ, quod auita parauit.

Auspiciis crescent regna paterna tuis.

Et proavis tu multa licet, tibi plura nepotes

Debebunt, per te qui caput orbis erunt.

Ecce tibi iam nunc extremæ munera gentes,

Obsequiique sui pignora certa ferunt :

Et dominas flexo veneratæ poplite cunas

Aspectu certant se fatiare tuo.

Fallor ? an excelso Iouis armiger ales Olympo

Hæsurum augustis fert diadema comis ?

Suscipe dona Dei, populisque assuesce regendis :

Vel teneras poterunt sceptrâ decere manus.

Sceptrâ quidē tibi mox; sed erunt simul arma gerenda.

Gallia tranquillos non sinet ire dies.

Bella, puer, video, crudelia surgere bella,

Et coniuratos in tua fata duces.

Attu ne terrere minis. Dant bella triumphis

Materiam. Gaudet sanguine nomen emi.

Rex animis armisque ferox in prælia surget,

Et tibi, Pelidæ quod fuit Hector, erit.

Ecce per aërios rapit arduus agmina montes,

Nec timet Alpinas primus inire niues.

Iam tenet Italiam, turmasque lacescit Iberas.

Quid facis ? inuictas gens habet illa manus.

Stant acies: dant signa tubæ: concurritur. Eheu !

Ticini quantum sanguinis vnda vehet !

Miscentur cædes: perimuntque, caduntque vicissim:

Sed tamen indomitus fortiùs instat Iber.

Inter vtrumque diu volitat victoria: tandem

Austriacas Aquilas notaque signa petit.

Maxima

Maxima quæ sita est : maior modò gloria restat.
Post hostes, animum, Carole, vince tuum.
Et bellum, & belli victoria finiat iram.
Vindicta est regi pulchra, fuisse pium.
Prospera Mars spondet: sed ad arma venire coactum,
Amplecti pacis fœdera sponte decet.
Pax placet. Exhausti bellis gaudete coloni;
Atque oleæ lætas cingite fronde comas.
Innocuo gladium miles commutet aratro:
Occupet in tenebris tela cruenta situs.
Quid loquor? impietas irâ comitata doloque
Insidias alias & noua bella parat.
Carole, quid speras in tempora longa quietem?
Hostis adest: turmas ad sua signa voca.
Ecce rebellatrix Germania cornua tollit,
Et domini sumit in caput arma sui.
Sed non & sumpsisse volet. dabit improba pœnas.
Nemo in te poterit perfidus esse diu.
Parce tamen, posito si quando furore, scelusque
Fassa, tuos supplex concidat ante pedes.
Vincere multorum; proprium non perdere victos
Sit tibi: proximior gloria nulla Deo est.
Fulminat ille quidem; sed paucos fulmina lædunt:
Contenta est solo Numinis ira metu.
Sed tamen interdum nocet & clementia. Multis
Ferri acies, multis attulit ignis opem.
Tu quoque ne nulli sis implacabilis: hostem
Crede tuum, quisquis Relligionis erit.
Relligio passis ad te miseranda capillis
Confugit. heu quantis fluctuat illa malis!
Et tamen, Odrysiò quæ seruit terra tyranno,
Pacem habet, & felix impietate suâ est,

Et

Et veteres clades, & nostri probra recenset
 Nominis, & magnum ridet inulta Deum.
 Vade age, damnatis infer pia gentibus arma
 Bistonios ultra Sarmaticosque sinus.
 Hic odia, æternasque gere implacabilis iras :
 Hac causâ pulchrum crede piumque mori.
 Sospite te, Scythicas paueat Germania Lunas ?
 Austriaco rutilent Turcica signa solo ?
 Sospite te, infames populentur littora classes
 Itala ? sint populis aquora clausa tuis ?
 Auerrant Superi. Vertes hoc omen in hostes,
 Captaque cum dominis barbara rostra trahes.
 Per medias acies, Libycas penetrabis in vrbes ;
 Accedet titulis Africa terra tuis.
 Fallor ? an Ismariis video stare agmina campis,
 Byzantiq̄ue arces, mœniâque alta quati ?
 Me miserum ! cur hoc aliquis nostro inuidet æuo ?
 Successusque tuos propria damna putat ?
 Quisquis is est, precor vt ne sit sine vindice, quæque
 Hostibus inferri non sinit, ipse ferat.
 Nec tamen impedit quin ultra solis & anni
 Notum iter extremo des noua iura mari :
 Herculeasque ultra metas, Bacchiq̄ue labores
 Austriacum nomen impetiumque feras :
 Dum laudis famæque satur, moderamina rerum,
 Sceptraque deponas, sufficiasque tibi.
 Tum te sublimem titulos super atque trophæa
 Ad cælum niueis Gloria tollete quis.
 In tua certantes ibunt præconia vates.
 Hei mihi, nil magnum quod mea Musa sonet !
 Non maiora tamen laudum monumenta tuarum,
 Quàm benefacta tuæ posteritatis erunt.

Ergò,

ELEGIARVM LIB. II. 79

Ergò, vbi de summo terras spectabis Olympo ,
 Quæque animis fuerant regna minora tuis ,
 Aspicias illic dignos te patre Philippos ,
 Quorum vita salus duplicis orbis erit.
 Aspicias Carolos, æternaque Ferdinandos
 Nomina, in Austriacum nomina nata decus.
 Quorum aliquis proauum Belgis vt reddat, & æuum
 Olim restituat per tua facta tuum ,
 Annue cum reliquis de cælo , Carole, Diuis.
 Post tua sic etiam fata superstes eris.

ELEGIA II.
 AD BELGICAM.

*De Serenissimi Ferdinandi Gubernatoris illi
 destinati ex Hispaniâ in Italiam nauiga-
 tione.*

I Re parat dubias Fernandus classe per vndas :
 Vota fer ad magnum Belgica ritè Deum.
 Te propter, regnata suis maioribus arua,
 Te propter, fratrem deserit ille suum :
 Cumque aliter nequeas , quàm quâ sinit æquor ,
 adiri,
 Æquoris incertas sustinet ire vias.
 Scilicet hîc aliquid ventis debere necesse est :
 Virtutis totum, quod superabit, erit.
 Sed malè (me miserum!) ventis, malè fiditur vndis.
 Oceano constans non solet esse fides.
 His tamen ille suam credet nostramque salutem,
 Spesque per incertas tanta feretur aquas ?

Et